

Publicerad 2016-07-10 20:15 av Urban Arisag

Som skjuten mot solen

Som Skjuten Mot Solen

Det har varit så mörkt inatt
och de löv som halkar under mina fötter
blänker till blött innan de förlorar sin färg
då de smetar mot asfalten
Trodde inte att gatorna kunde vara så tomma
och att det kunde vara så tyst i de gränder
som bara viskar bland kulisserna

Och du kan läsa det om hundra år
du kan känna smaken av smärta i munnen
och hur jag levde där inatt
bland erövringar och skrik som aldrig betalats
åtminstone inte här
där skriken tudelat splittrar tid och rum

Böjer mig i vördnad mot altets nigande hand
med skitigt jeansstyg mot den huggna stenen
samtidigt som jag ber er att ta tillbaka det ni gett
då jag dignar i ett hav av saltade tårar
Tvåhundra år gammalt korsvirke vrider sig så lerfacken spricker
och tittar genom trasigt slitna fasetter som dimmigt
projicerar glador över världsaltet

Skjuten mot solen igen
och klamrar mig fast kring den pil som brinner upp
genom vintergatan
genom alla tysta skrik som lämnar mig med natten
bland svarta katter som spinner in mig i drömmarna
då de stryker sig längs benen

Och undviker själars port för att slippa att känna
och för att ni inte ska nå det där som inte kan ses
samtidigt som ljuset tränger sig fram i mörkret
bland människor som letar sig fram ur skuggorna
nya skor nöter på samma plats jag sökte tröst
men då är jag inte där

© Urban Arisag

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Urban Arisag med Poeter.se id #34890 innehar upphovsrätten